BRÁZDA

ČASOPIS NEPOMUCENSKÝCH ALUMNŮ

U nové Brázdy vás vítá...
kolejní kocour FELIX!

1/2011-2012

Děkujeme
všem, kteří ve svých modlitbách a obětech pamatují na všechny obyvatele naší koleje.

Zvláštní poděkování patří

dvěma dárcům, kteří si nepřejí být zveřejněni :-)

a dalším, kteří finančně podporují vydávání časopisu BRÁZDA

Obsah

Slovo úvodem	*Vojtěch Loub*	**4**
Kronika	*Vojtěch Smolka*	**5**
Kořeny světa	*G. K. Chesterton*	**8**
Rozhovor s o. Františkem Koutným	*Vojtěch Loub*	**10**
Seminární rasismus	*Tomáš Enderle*	**14**
Jak jsem si na cestu všecko dokonale připravil	*Karel Skočovský*	**16**
Posádka Nepomucena v roce 2011/2012		**18**
Cyrilometodějská „rošáda"	*Vojtěch Loub*	**19**
Gratulace	*Petr Mecl*	**19**

Brázda: Časopis nepomucenských alumnů

Redakce: Vojtěch Loub, Tomáš Enderle

Fotografie: David Vopřada, Radek Tichý, Vojta Dvořák a další

Upozornění: Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři!

Adresa: **Pontificio Collegio Nepomuceno**
Via Concordia, 1
00183 Roma
Tel.: 0039-06-772 657 1
e-mail: brazda@nepomucenum.it

Datum vydání: 14. 12. 2011

SLOVO ÚVODEM

Milí přátelé,

vítejte u nového čísla našeho nepomucenského plátku, který každým dalším vydáním překonává rekordy ve své vlastní životnosti. Musím se vám přiznat, že když jsem koncem září nahlédl do výpisu z účtu našeho brázdovského konta (což je jeden excelový soubor vypovídající o obsahu dvou lehce zašlých papírových obálek ukrytých v tajných zákoutích jedné z redakčních krabic), zhluboka jsem si povzdechl: Z čehopak my tu Brázdu letos budeme vydávat? Měli jsme tou dobou prostředky právě na toto číslo, s tím, že by zbyl nějaký základ pro číslo velikonoční – takže až tak kritické, abych musel vzít kelímek nebo plechovku a chodit si po vyučování na pár hodin sednout k Porta San Giovanni, to sice nebylo, nicméně fakt, že bych měl v tomto roce budoucímu šéfredaktorovi předat časopis takřka bez prostředků na jeho vydávání, mě přece jen lehce znervózňoval.

Čas plynul, začal akademický rok, přišly podzimní deště – a Brázda spokojeně spala svým zaslouženým půlročním spánkem, netušíc nic o mých starostech. Vždyť kdo spí, ani chleba nechce, jak praví jedno české přísloví. Už už se blížil čas začít ji pomalu budit, když vtom jednoho dne se přede mnou zčistajasna kdosi objeví, potutelně se usměje, zašmátrá v kapse a podává mi obálku se slovy: „Tady máte na ten váš časopis.“ A aby toho nebylo málo, o několik dní později přijde zase někdo úplně jiný, že prý má peníze na dobrý skutek a že se je rozhodl darovat Brázdě. No, přátelé, co vám budu povídat, srdce mi zaplesalo, chmury se rozplynuly, a já si znovu uvědomil, jak zbytečné je dělat si starosti dlouho dopředu a zároveň jak vděčný bych měl být lidem, kteří jsou ochotni nabídnout pomocnou ruku v pravý čas. Proto díky těm tajemným dvěma dárcům i vám všem, kteří na Brázdu přispíváte nebo se v budoucnu rozhodnete přispět, protože Brázda žije jen díky vaší štědrosti...

Vojtěch Loub

Pár slov k titulní stránce:
Spolu s příchodem nového vicerektora o. Jiřího se rozrostla naše komunita ještě o dalšího nového člena, kterého je třeba představit – je jím kocour Felix, již letitý chlapík, jehož největší zálibou se zatím zdá býti odpočívání na kapotě některého ze zaparkovaných vozů na našem dvoře, popř. potulování se po zahradě doprovázené hlasitým mňoukáním, jímž se dožaduje pozornosti ostatních spolubratrů, zda by se nenašel přece jen někdo , kdo by si s ním aspoň na chvíli zahrál jeho oblíbenou hru „gatto morto“... Tímto ho tedy vítáme i na stránkách našeho časopisu.

KRONIKA

Milí čtenáři,

pomalu jsme se přiblížili ke konci roku 2011 a my bohoslovci i ostatní alumni naší koleje se chystáme domů na svátky, majíce za sebou větší část zimního semestru. Co všechno se vlastně událo během oněch více než dvou měsíců zde v Nepomucenu?

Jako v minulých letech, i letos jsme do Nepomucena přijeli v posledních zářijových dnech. Naše řady obohatili tři noví bohoslovci, Tomáš Enderle z hradecké diecéze a Petr Havlík a Lukáš Nosek z pražské arcidiecéze, kteří do Nepomucena přijeli již o měsíc dříve a celé září věnovali studiu italštiny. Krom toho přibylo také několik kněží, jak z Čech, Moravy či Slovenska, tak z jiných částí světa.

Po první české mši svaté v neděli **2. října** jsme odjeli na Mentorellu na exercicie, kterými nás ve dnech **od 2. do 7. října** provázel jezuita otec Peter Dufka. Díky pěkným přednáškám i krásnému prostředí Mentorelly jsme mohli do nového akademického roku vstoupit povzbuzeni a duchovně posíleni.

Zimní semestr na Lateránské univerzitě měl letos hned několik začátků. Samotná škola začala již v pondělí **10. října**; slavnostní mši svatou *Veni Sancte* jsme měli o více než týden později – ve středu **19. října** v Lateránské bazilice; a oficiální zahájení – Dies Academicus – bylo naplánováno na středu **9. listopadu**, shodou okolností na svátek Posvěcení Lateránské baziliky. Takže o zahajování nebylo začátkem zimního semestru nouze.

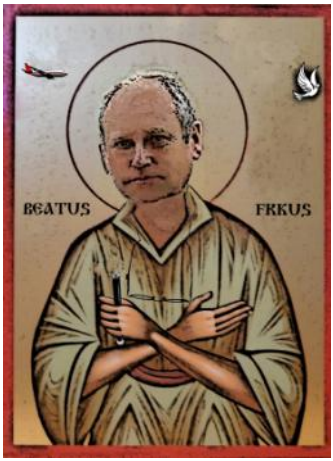
V sobotu **15. října** jsme společně vyrazili na podzimní seminární výlet, tentokrát do Assisi. Prohlédli jsme si město a navštívili místa spojená

s životem sv. Františka a sv. Kláry. Nechyběla ani tradiční návštěva pizzerie s „hyperaktivním“ číšníkem, která se osvědčila již při výletě před třemi lety.

Jistě významnou událostí letošního podzimu bylo jmenování nového vicerektora naší koleje. Otec František Koutný byl po mnohaleté obětavé službě v Nepomucenu ustanoven rektorem kostela sv. Maří Magdaleny v Brně a na jeho místo nastoupil otec Jiří Sedláček, který do té doby působil v poutním domě Velehrad v Římě. V neděli **23. října** večer se konalo slavnostní rozloučení celé koleje s otcem Františkem. Po krátkém programu na téma: *„Oslava stého výročí od ukončení vicerektorské služby blahoslaveného Františka Koutného“* připraveném bohoslovci a po poděkování otce rektora a sester následoval raut v refektáři a celé rozloučení zakončilo večerní eucharistické požehnání v kapli.

Při příležitosti Památky všech věrných zemřelých **2. listopadu** jsme navštívili katakomby, kde jsme po společné prohlídce slavili mši svatou. Protože ve středu bývají katakomby sv. Kalixta zavřené, zvolili jsme pro letošek katakomby Domitiliny.

V pátek **4. listopadu** jsme společně s našimi sestrami slavili slavnost sv. Karla Boromejského. Ráno jsme začali slavnostní mší svatou a po návratu z dopoledního vyučování nás pak čekal společný oběd v refektáři. Po blahopřání sestrám jsme společně zasedli k bohatě prostřené tabuli. Téhož dne večer jsme se zúčastnili nešpor se Svatým Otcem v bazilice sv. Petra, které byly určeny především pro studenty papežských univerzit.

K životu v Nepomucenu neodmyslitelně patří i tzv. „ritira“ neboli jednodenní duchovní obnovy. První duchovní obnovu **5. listopadu** vedl otec Peter Dufka, kterého jsme již znali z exercicií. Zvolené téma „Kristus, A i Ω našeho života“ a promluvy týkající se smrti výborně zapadaly do dušičkového týdne, do něhož byla rekolekce zařazena. Druhé ritiro jsme měli o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie **8. prosince** a provázel nás při něm jeden z našich profesorů teologie z Lateránu, otec Giovanni Tangorra. Hutné a velmi podnětné rekolekční promluvy na téma *„Maria Vergine dell'ascolto“* nám daly příležitost prohloubit náš vztah k Božímu Slovu po vzoru Panny Marie.

První týden adventu zpestřila v pátek **2. prosince** tradiční „Mikulášská“. I když se letos nesla ve značně intelektuálním duchu, neztratila nic ze své zábavnosti. Po řadě hudebních i činoherních vystoupení navázal společný večer u vyzdobených a prostřených stolů v refektáři.

V den samotného svátku sv. Mikuláše **6. prosince** jsme si pak mohli vyslechnout přednášku známého českého ekonoma prof. Evžena Kočendy o ekonomické krizi současného světa a eurozóny.

Během podzimu jsme měli možnost se zúčastnit řady kulturních akcí a koncertů. **18. října** se konal koncert Třeboňských pištců v bazilice sv. Praxedy, v posledních říjnových dnech bylo možné vyslechnout celou sérii koncertů pořádaných v rámci X. mezinárodního festivalu církevního umění a hudby, mezi nimiž vynikal koncert Vídeňské filharmonie ve čtvrtek **28. října** v bazilice sv. Pavla za hradbami. V úterý **6. prosince** byla na univerzitě Santa Croce za přítomnosti otce arcibiskupa Dominika Duky a ministra kultury Jiřího Bessera slavnostně otevřena

výstava fotografií Herberta Slavíka nazvaná *„Il miracolo di Sant'Agnese – Novembre 1989“.*

Nyní, ve třetím adventním týdnu, se již těšíme na blížící se vánoční prázdniny, které nám začnou po závěrečné mši svaté v Lateránské bazilice v pátek **16. prosince**, abychom se po Novém roce opět setkali v naší koleji. Všem čtenářům přejeme požehnané Vánoce a těšíme se před Velikonocemi na stránkách dalšího vydání Brázdy opět na počtenou.

Vojtěch Smolka

KOŘENY SVĚTA

GILBERT K. CHESTERTON

Kdysi dávno, i když ne zas až tak dávno, žil v jednom domě se zahradou malý chlapec. Měl dovoleno trhat květiny, ovšem nesměl je tahat s kořínky. Na zahradě však rostla jedna zvláštní, nenápadná rostlina, trochu trnitá, s malými květy připomínajícími hvězdy. A tu velmi toužil vytrhnout i s kořeny. Jeho vychovatelé a opatrovníci byli váženými, akurátními lidmi, kteří mu snesli řadu důvodů, proč by to dělat neměl. Ovšem na zákony to byly samé bláhové důvody. Avšak žádný z důvodů, proč by to dělat neměl, nebyl tak bláhový, jako důvod malého chlapce, proč by to udělat měl - z jeho pohledu si pravda žádala vytrhnout rostlinu i s kořeny, aby viděl, jak roste. Byl to ospalý, bezstarostný dům, a tak mu nikdo nedal skutečnou odpověď na jeho otázku, tedy že zabije rostlinu a pravda o mrtvé květině není stejná jako o živé. A tak jedné tmavé noci, když mraky přikryly měsíc jako tajemství, jež je příliš dobré nebo příliš špatné na to, aby bylo vyřčeno, sestoupil malý chlapec v pyžamu po starých schodech a vplížil se do zahrady. Stále si opakoval, že proti vytržení květiny není o moc více důvodů než proti vypletí záhonu. Avšak temnota, kterou si zvolil, svědčila o opaku. A stejně tak mu odporoval i divoký tep, když si pro sebe říkal, že ho možná zítra ráno upálí jako kacíře, který setnul posvátný strom.

Možná, že by ho i upálili, kdyby ji vytrhl. To nevím. Ovšem on to nedokázal; a ne že by se nesnažil. Neboť když v zahradě sevřel malou květinu a začal tahat a tahat, zjistil, že drží jako přikovaná k zemi. A když napnul své síly

potřetí, ozval se za ním strašný rachot a ať už nervy, nebo (což popíral) svědomí ho přinutily prudce vyskočit, až zakolísal, a rozhlédnout se kolem. Dům, ve kterém žil, připomínal na pozadí téměř černého nebe ještě černějšího obra. Po chvíli vytřeštěného zírání si povšimnul, že se známé obrysy tyčí poněkud neznámě. Kuchyňský komín se totiž zřítil a nešťastně trčel na stranu. Prudce trhnul ještě jednou a uslyšel, jak v dálce spadl krov stáje, ržání koní a dusot kopyt. Pak vběhl prudce do domu a zavrtal se do peřin. Ráno zjistil, že je kuchyň rozbořená a všechno jídlo vniveč, dva koně jsou mrtví a tři se utrhli a utekli. Ale chlapec ve svém srdci stále choval onu zarputilou zvědavost, a tak, když mlha postupující od moře přikryla dům i zahradu, vypravil se opět vytrhnout kořeny nezničitelné rostliny. Pověsil se na ni jako chlapec, když se přetahuje lanem, ale ona odolala. Jen šedou mlhu prořízly tlumené zděšené výkřiky; lidé křičeli, že se zřítil královský hrad, že zmizely strážné věže na pobřeží, že se odtrhla polovina velkého přístavu a sklouzla do moře. Chlapec se polekal a po jistou dobu o květině vůbec nemluvil, ale když dospěl do mužné a bezstarostné dospělosti a zkáza v kraji byla pomalu napravena, prohlásil otevřeně před lidmi: „Podívejme se tomu tajemnému plevelu na kořínek. Vytrhněme ho ve jménu pravdy!“ Shromáždil velkou skupinu silných mužů připomínající armádu vyrážející na zteč s vetřelci a všichni se vrhli na malou květinu. Tahali celé dny a celé noci. A v Číně padlo čtyřicet mil Velké zdi. A pyramidy se rozpadly na hromadu kamení. A Eiffelova věž v Paříži se skácela jako kuželka a zabila polovinu Pařížanů; a hned poté spadla na nos Socha svobody v newyorském přístavu a rozdrtila americké loďstvo; a katedrála sv. Pavla zabila všechny novináře na Fleet Street; a Japonsko zaznamenalo řadu rekordních zemětřesení a pak se propadlo do moře. Někteří prohlašovali, že poslední dvě události nebyly, přesně vzato, žádnou pohromou; ale k tomu se nebudu vyjadřovat. Vtip je v tom, že po čtyřiadvacetihodinovém tahání strhli siláci oné země polovinu civilizovaného světa, ale rostlinu nevytrhli. Nebudu čtenáře unavovat všemi podrobnostmi tohoto pravdivého příběhu, jak nejprve použili slony a pak parní stroje, aby květinu vyrvali ze země, přičemž jediným výsledkem bylo, že ta stále držela pevně, avšak začal se chvět měsíc a slunce vypadalo také trochu divně. Nakonec zasáhlo lidské pokolení, tak jak to na konci vždycky dělá, pomocí revoluce. Ale ještě před tím se chlapec, či již muž, který je hrdinou tohoto příběhu, vzdal svých snah a ke svým duchovním mistrům prohlásil: „Dali jste mi řadu složitých a jalových důvodů, proč bych to křoví neměl vytrhnout. Proč jste mi neřekli ty dva základní, dobré důvody: za prvé, že je vytrhnout nemohu, a za druhé, že když se o to pokusím, tak zničím všechno ostatní?“

Všichni ti, kteří usilují ve jménu vědy vyvrátit náboženství, mi připomínají onoho malého chlapce v zahradě. Skeptici neuspějí ve svých snahách vytrhnout kořeny křesťanství; ale úspěšně vytrhnou kořeny každého vínového a fíkového keře, každé zahrady a zeleninové zahrádky, jež patří lidem. Sekularisté neuspěli v rozbití božských věcí; ale úspěšně rozbili věci sekulární. Konec konců náboženství nelze odhalit jako něco obludného, neboť je obludné od samého začátku. Samo se nabízí jako výstřednost. Skeptici nás mohou nanejvýš žádat, abychom zavrhli naši víru jako něco divokého. Ale my jsme ji jako něco divokého přijali. Je to slepá ulička. Mezi námi a těmi, kteří to nechápou, stojí zeď. Tím se dostáváme ke kuriózní praktické zkušenosti, která utvrzuje víru v našem rozumu jednou provždy. Nepřátelé náboženství je totiž nemohou nechat na pokoji. Usilovně pracují na jeho zničení. Nemohou náboženství zničit; ale ničí všechno ostatní. Se svými pochybnostmi a dilematy nepřivodíte víře žádnou zkázu; ta je od počátku nadpřirozeným přesvědčením; nemůže být nadpřirozenější, než je. Povedlo se vám však (pokud vás to potěší) zkazit zdravé mravy a zdravý rozum.

Odpůrci našeho náboženství nás nepřinutí přijmout jejich zásady; naše zásady zůstávají stejné jako byly dřív; místo toho sami přijímají jakoukoliv šílenou a zoufalou nauku. Nám ránu nezasadí, ale utopí minulost v bezedných močálech. Pan Blatchford[1] nás nemůže přinutit k výroku, že člověk není stvořen k obrazu Stvořitele, neboť tato nauka je stejně dogmatická jako její popírání. Ale může, a také to dělá, přinutit se sám z lidského hlediska k směšnému a nepřijatelnému výroku, že nesmím vinit ani chválit chlapíka, který ho zbije. Evolucionisté nás svým bezejmenným pokrokem v přírodě nedonutí popřít osobu Boha, neboť osobní Bůh může konat stejně tak dobře postupným vývojem jako čímkoliv jiným; svým vývojem ale sami směřují k popření existence pana Vopršálka, protože v rámci evoluce zanikají jemu vlastní obrysy. Evolucionisté vykořenili svět, ne však květiny. Titáni nikdy nedobudou nebe, zpustoší však zemi.

Převzato z The Daily News z 17. srpna 1907, připravil Petr Havlík

---

[1] Robert Blatchford (1851 - 1943) byl anglický socialistický politik a novinář. Věnoval se obzvláště boji proti křesťanství prostřednictvím nauky o svobodné vůli. Znám je také proto, že během svého života podporoval střídavě Nezávislou stranu práce, Socialistickou ligu národní obrany a Konzervativní stranu (!).

ROZHOVOR S O. FRANTIŠKEM KOUTNÝM

Jak jste se již, milí čtenáři, jistě dozvěděli, začátkem akademického roku se udála v Nepomucenu dost zásadní změna – po devíti letech zde skončil svou službu vicerektora o. František Koutný, aby se vrátil do pastorace v brněnské diecézi, a na jeho místo nastoupil o. Jiří Sedláček. A třebaže od té doby uplynuly teprve necelé dva měsíce, rozhodl jsem se požádat otce Františka o malé poohlédnutí zpět...

Otče Františku, po devíti letech strávených v pozici vicerektora naší koleje jste přesídlil zpět do vlasti. Jak se Vám po takové době z Nepomucena odcházelo?

„FrK" v okně své rezidence zdraví davy poutníků na Nepomucenském náměstí

Odcházel jsem po dohodě se svým biskupem, že skončím službu v roce 2010. Nenašel se nástupce, takže se služba prodloužila o rok. Tento rok to zase vypadalo na prodloužení a připravoval jsem se na to, že ještě asi zůstanu. Pak se objevil nástupce a můj odchod byl pak dosti naléhavý kvůli místu, na které jsem byl ustanoven. Neodcházelo se mi smutně, ale uvědomoval jsem si, jak jsem v Římě a v Nepomucenu zakořenil.

Na jaké události z těch uplynulých devíti let budete rád vzpomínat?

Samozřejmě na četné chvíle v blízkosti obou papežů, na úmrtí Jana Pavla II. (stál jsem v onom okamžiku na zaplněném náměstí sv. Petra), jeho pohřeb a volbu nového papeže, na osobní setkání s Benediktem XVI. při návštěvě našich biskupů *Ad limina*, blahořečení Jana Pavla II.,… ale také mnoho akcí prožitých především s komunitou koleje, objev Mentorelly, možnost koupání v moři a další. To jsou takové velké věci a vůbec se nedají seřadit do nějaké posloupnosti. V neposlední řadě – a možná jako nejdůležitější – bych uvedl ani ne tak události jako spíše osobní setkání s nejbližšími spolupracovníky, mnohými přáteli, které jsem poznal, třeba i z naší „vesnice" Appio Latino.

V čem byla pro Vás služba vicerektora největším přínosem?

Pokud se týká specificky služby vicerektora, tak kromě poznání, jak takový dům funguje, hlavně navázání osobních vztahů s každým členem ko-

munity. A k tomu také samozřejmě poznání Říma jako centra katolické církve a vůbec Říma jako takového, mentality Italů a také trochu získání světového rozhledu.

Co Vás na té práci naopak bavilo nejméně?

Byl jsem rád, když rozhodování o nákupech udělali jiní, pak jsem rád asistoval.

Co pro Vás osobně po těch devíti letech znamená Řím? Co z italského stylu života vám bude v ČR chybět?

Je to jeden z mých dalších domovů – a to zcela výjimečný. Sympatickou se mi stala bezprostřednost Italů, kterou je třeba u nás probouzet.

Jako nový vicerektor po Vás nastoupil o. Jiří Sedláček. Jak probíhala rychlo-předávka funkce a uvedení do povinností s ní spojenými?

Byla to opravdu rychlo-předávka, protože otec Jiří mohl přijít do koleje v době, kdy už jsem vlastně nebyl oficiálně vicerektorem Nepomucena a bylo nutné, abych se 1. října 2011 ujal svého nového místa v Brně. Pak jsem se vrátil do Říma, dobaloval své věci a za pochodu seznamoval o. Jiřího s domem, s jeho fungováním, atd. Byl jsem rád, že se podařilo získat pohotového údržbáře Vojtu, který už do mnohých věcí byl zasvěcen, a tak pomáhal o. Jiřímu rychleji se zorientovat. Velikou výhodou též bylo, že o. Jiří má v mnoha ohledech daleko větší zkušenosti s Římem než já, takže to nejnutnější jsem mu stačil vysvětlit a další věci můžeme řešit prostřednictvím skypu – čehož zatím ani nebylo moc potřeba.

Po více než 25ti letech prožitých v seminárním prostředí jste začal opět stálou pastoraci ve farnosti. To není zrovna malá změna...

Opravuji – po 24 letech přesně. To není malá změna – cítím se jako začátečník.

Byl jste ustanoven rektorem kostela sv. Máří Magdalény v Brně, což je poměrně frekventovaná městská farnost přímo v centru. Jak taková farnost žije jako společenství? Nebývá pro kněze obtížné poznat jednotlivé farníky i jinak než jen od oltáře nebo ze zpovědnice?

Nerektoruji farnosti, ale jen kostelu. To znamená, že ke kostelu nepatří žádné území, kostel se nachází na území Minoritské farnosti, kde jsem před 27 lety končil jako kaplan. Kostel má mnohé stálé návštěvníky žijící v blízkém okolí, pak sem chodí i další lidé z jiných částí Brna, kteří Máří Magdalénu považují za svůj kostel; a ještě jsou určitá společenství, která zde mají místo k setkávání. Není zde zatím stabilní jednolité typické farní společenství. Kostel je velmi frekventovaný jak lidmi z Brna, tak z širého okolí, i z nejrůznějších koutů celé republiky. Kostel se nachází v blízkosti dopravního uzlu a je otevřen ráno od 6,00 hod, mše sv. jsou v 7,00 hod, 7,45 hod a 8,30 hod. Pak následuje výstav Nejsvětější svátosti do 17,20 hod a v 18,00 hod bývá večerní mše sv. V sobotu je kostel přes den zavřen. Od Nového roku budou mše svaté každý den i v neděli v 7,00 a 8,30 a večer v 18,00. Kostel je navštěvován pro adoraci a hojně využíván ke svátosti smíření. Patří v zimě mezi nejteplejší kostely.

Co se týká poznání farníků – nedělá mi problémy se s nimi seznamovat a pak mám výhodu, že mnoho lidí znám (a oni mne také) z dřívějšího působení a také z průběhu let, protože s Brnem jsem byl vždy v úzkém kontaktu, takže opašuji jeden z dřívějších domovů.

Co plánujete ve farnosti na Vánoce?

Na Vánoce neplánuji nic zvláštního, budu rád, když zajistím vánoční bohoslužby a především předvánoční servis svátosti smíření a dohlédnu na nával návštěvníků kolem Betléma. Půlnoční mše sv. zde nebývá, na Štědrý den bude v 16,00 vigilie.

Ze dveří vicerektora bytu zmizela cedulka „Tatouš“, která s vámi přišla už z Litoměřic. Znamená to, že ji můžeme hledat na faře na Františkánské ulici?

Opět opravuji – pojmenování „Tatouš“ vzniklo v Litoměřicích, ale cedulka se zrodila až v Římě 4. 10. 2002. Prozatím je pečlivě uložena a děkuji za pobídnutí k inauguraci v Brně.

Otázka na závěr: Co je Vaším momentálně největším (ne nutně vánočním) přáním?

Je jich několik, které patří do jednoho celku – dozabydlení se, seznámení s celou agendou kostela a příprava jubilejního roku – 100 let trvání celodenního výstavu Nejsvětější Svátosti, který zde zavedli v roce 1912 Eucharistiáni. Jedno přání nechci zveřejňovat.

Za odpovědi poděkoval Vojta

SEMINÁRNÍ RASISMUS

aneb příspěvek k debatě o porovnání českomoravských seminářů

Před rokem, Praha, ARCS

Každé ráno hořekuji nad hromadou ponožek. Jsou vyprané, voňavé a v žádné z nich byste nenašli více než dvě díry, ale mají jednu obrovskou a neodpustitelnou vadu. Jsou bílé. To je chyba, která je v semináři tolerována jen u mešních rouch a pláten, zubů a kolárků (a někdy taky u talířů, když funguje myčka). Naše barva je černá. Černé máme kleriky, černá máme cingula, černé máme boty, černé máme ponožky i kalhoty a černý bychom dostali puntík, kdyby tomu bylo náhodou jinak a my po ránu narušili barevný soulad v kapli. Černá je prostě lepší, to je nepsané pravidlo semináře. Dokonce to zašlo tak daleko, že černá občas nahrazuje bílou. Tak například v modlitbě při oblékání kleriky prosíme, ať nám tento háv připomíná naše křestní roucho. Nevím jak vy, ale já neměl černou křestní roušku.

Jistě, černá má mnoho pozitivních vlastností: zeštíhluje, neušpiní se tak lehce a jdou v ní skvěle hrát noční táborové hry; oproti tomu je bílá zhola nepraktická barva, a tak neodpovídá veskrze praktickému zaměření naší formace. Nenasazujme si růžové brýle a řekněme si na rovinu, že je naše cesta ke kněžství zaměřená černě vzdor apelu Kazatele: „Tvé šaty ať jsou v každé době bílé“ (9,8).

Proč? Jedna z odpovědí by jistě mohla znít, že s bělobou ani bělostností nebudeme mít mnoho co do činění. A vskutku, s typicky bílými předměty, jako jsou třeba svatební šaty, ubrus či prostěradlo, se budeme ve své farářské praxi setkávat jen zprostředkovaně. A jen někteří z nás budou mít to štěstí, že je na jejich farách budou čekat další bělověci – umyvadlo a záchod. Snad nám tato výchova má jasně naznačit, že bychom si na ně neměli zvykat.

Ještě jeden důvod pro potírání bílé barvy v semináři by se snad našel. Nošení bílého oblečení by mohlo být považováno vedle fialové a červené za velmi nezdravý kariérismus.

Alespoň fakulta tuto jednostrannost vyvažuje. Oproti zjednodušenému vnímání veřejnosti neoznačuje bitvu na Bílé hoře za nejčernější událost naší historie, a tím bílou trošku rehabilituje.

Inu, bohoslovec, jenž se rozhodl radikálně následovat Krista, se musí lecčeho zříci – a rozmanitost barev k těmto věcem patří. Nepřestávám však s Martinem Lutherem Kingem snít o světě, kde budou barvy rovnoprávné, kde se budou nosit oranžové kolárkové košile s azurovými kolárky, žlutá střecha kostela bude dosedat na blankytnou fasádu a tradiční čtyři liturgické barvy se doplní alespoň o pět dalších. Na rozdíl od úctyhodného černošského aktivisty se však z tohoto snu budím jako z noční můry, přesto mi ale přijde favorizování černé v přípravě na kněžství poněkud smutné.

Kdo ví, snad se poměry v semináři někdy změní a já budu moci využít těch patnáct párů bílých ponožek, které jsem našel pod vánočním smrčkem; zatím nám však nezbývá nic jiného než závistivě pokukovat po bratřích premonstrátech.

Dnes, Řím, Nepomucenum

Problém s oblékáním pominul. I mé nejšílenější barevné kombinace procházejí bez povšimnutí díky zvýšené barevné toleranci způsobené přítomností šesti afrických klerik ů v koleji. Jak jsem ale měl vědět, že v Nepomucenu vládnou tak nevázané mravy, co se oblékání týká? Všechny své bílé, fialové a červené ponožky jsem nechal doma! Co teď? Na svých četných nemilých zkušenostech s praním jsem vystavěl plán a dal ponožky do jedné pračky s osmi

mými batikovanými tričky. Používám je však a peru už tak často, že by neobarvila ani jediný bílý pár ponožek, a co teprve černé?

Protože jsme letos nedostali příspěvek na knihy, neměl jsem peníze na zakoupení ponožek exotických barev. Chtěl jsem na náladu ve třídě působit stejně zářivě jako ona sestra laička, která jednoho deštivého dne, kdy si každý z mých 60 spolužáků oblékl černou či šedou (ti nejvýstřednější i tmavě modrou), přišla do třídy v jasně fialovém kabátě a růžovém svetru. Na druhou stranu, k tomu, abych toho efektu dosáhl za pomoci ponožek, musel bych poslouchat hodiny s nohama na stole, a to, jak vědí všichni, kdo na Lateránu studují, by bylo značně nepohodlné.

Tedy jinými slovy. I když nemusím, stejně stále ještě chodím v černé, protože jiné oblečení nemám, a to je jeden z hlavních formačních nástrojů semináře, ať už v Praze nebo v Římě. Síla zvyku a setrvačnosti.

Tomáš Enderle

JAK JSEM SI NA CESTU VŠECKO DOKONALE PŘIPRAVIL

Jsem systematický typ. Mám rád pořádek na hlavě i v hlavě, na stole i - a to hlavně - v knihovně.

Všecko si podrobně plánuju. Píšu si seznamy úkolů. Nesnáším improvizaci. A přehnané improvizátory.

I rozhodl jsem se z letních prázdnin navrátit do Říma, abych pokračoval ve studiích teologie. Bylo třeba se sbalit a vymyslet všecky podrobnosti cesty.

Letenku už jsem měl dávno koupenou. Vytiskl jsem si ji. I jal jsem se sestavovat jízdní řád. Našel jsem si spoj od nás ze Slušovic do Zlína, přes internet si pojistil místo v autobusu Student agency ze Zlína do Brna. Informoval jsem se, že od nádraží jede na brněnské letiště spoj 76, k jehož použití je potřeba si koupit jízdenku za 22 Kč, a cesta tam trvá 21 minut. Spoj odjíždí každou půlhodinu.

I rozvrhl jsem si pečlivě čas strávený v autobuse. Vybavil jsem se kvalitní duchovní literaturou, abych nepromarnil ani vteřinu. Do časového okna v Brně – zbývaly mi více než dvě krásné hodiny volna – jsem zařadil zpověď a posezení u posledního čepovaného českého piva.

Všecko klapalo. Zvážil jsem si zavazadla. Nasedl do busu. Přečetl jednu knihu. Dorazil jsem do Brna. Řekl na sebe všecko ve zpovědnici. Dostal

jsem rozhřešení. Šel jsem „na jedno“ (krásné chlazené čepované...) s výhledem na Petrov.

Nasedl jsem do spoje 76. Odbavil se na letišti. Potkal tam dva své spolubojovníky bohoslovce a pár dalších přátel. Vzlétli jsme a přistáli. Mezitím jsem do půlky přečetl druhou knihu. A byl jsem v Římě.

Na letišti nás čekal kamarád. Naložili jsme kufry a dorazili do Nepomucena, kde bydlíme. V ledničce nás netrpělivě vyhlížel řízek jak talíř a bramborový salát. Milé sestry boromejky se vytáhly. Bylo čtvrt na dvanáct.

Svůj kufr jsem dotáhl k pokoji. Sáhl jsem na kliku. Bylo zamčeno. Samozřejmě. Jenže. Já si doma zapomněl klíče.

Urazil jsem stovky a stovky kilometrů, abych ztroskotal 10 cm před cílem.

Přespal jsem v naší společenské místnosti na gauči. Přikryl se spacákem, co mi půjčil kamarád. Otce rektora jsem kvůli náhradním klíčům budit nechtěl.

P. S.: Každý dobrý příběh má ještě druhý konec. Ten můj pokoj je nějaký začarovaný. Před odjezdem jsem nechal otevřenou ventilačku na chodbu. Přišlo mi to jako dobrý nápad. Jenže. Na naší chodbě zrovna cosi bourali a malovali. Víte, jak vypadá trochu zaprášený pokoj?

P. P. S.: Ty nejlepší příběhy mají ještě třešničku na dortu. Když jsem v červnu odjížděl, nechal jsem na nočním stolku budík. Zaklapnutý. A můj milý budík se v polovině září, kdy už na naší chodbě bydleli prváci, rozhodl, že se nudí. Začal o půl šesté sám od sebe zvonit. V zamčeném pokoji. S otevřenou ventilačkou.

Boží poselství příběhu je jasné jako hvězdy na arktickém nebi:
"CHLAPČE, PROBUĎ SE!"

Karel D. Skočovský

AKTUÁLNÍ POSÁDKA NEPOMUCENA V ROCE 2011/2012
(REPREZENTANTI ČESKÝCH A MORAVSKÝCH DIECÉZÍ)

	jméno	*(arci)diecéze*	*studijní obor, ročník*
1.	**P. Marek Miškovský**	***Praha***	Kanonické právo (lic.), 1. roč.
2.	**P. Vít Uher**		Fundament. teol. (dokt.), 1. roč.
3.	jáhen Radek Tichý		Liturgika (lic.), 2. roč.
4.	Petr Havlík		Teologie, 1. roč.
5.	Lukáš Nosek		Arabistika a islamologie, 1. roč.
6.	Vojtěch Smolka		Teologie, 3. roč.
7.	**P. Pavel Svoboda**	***Brno***	Křesť. antropologie (dokt.), 1. roč.
8.	Martin Hönig		Teologie, 2. roč.
9.	Vojtěch Loub		Teologie, 3. roč.
10.	**P. David Vopřada**	***Hradec Králové***	Patrologie (dokt.), 3. roč.
11.	Tomáš Enderle		Teologie, 1. roč.
12.	Tomáš Fiala		Teologie, 3. roč.
13.	**P. Josef Mikulášek**	***Olomouc***	Fundament. teol. (lic.), 1. roč.
14.	Karel Skočovský		Teologie, 2. roč.
15.	**P. Lukáš Engelmann**	***Ostrava-Opava***	Psychologie (lic.), 3. roč.
16.	**P. Pavel Schwarz**		Křesť. antropologie (lic.), 2. roč.
17.	**P. Martin Davídek**	***Litoměřice***	Kanonické právo (lic.), 3. roč.
18.	**P. Radek Vašinek**		Kanonické právo (lic.), 2. roč.
19.	jáhen Petr Mecl	***Plzeň***	Teologie, 3. roč.
20.	**P. David Henzl**	***České Budějovice***	Morální teologie (dokt.), 2. roč.
21.	**P. Josef Kučera, OPraem**	**–**	Biblická hebrejština, 2. roč.

CYRILOMETODĚJSKÁ „ROŠÁDA“

Začátkem prosince přijel do Nepomucena akademický sochař Petr Váňa se dvěma pomocníky, aby se společně zhostili dosti obtížného úkolu – jednalo se o výměnu, resp. rošádu soch sv. Cyrila a Metoděje v nadživotní velikosti v atriu naší koleje, kterým až doposud nebylo umožněno plnit účel, pro který byly vytvořeny – totiž vítat u hlavního vchodu každého, kdo sem v dobrém přichází. Metoděje totiž kdysi postavili sochaři na místo určené původně pro Cyrila, a tomu zase nezbylo, než obsadit místo svého staršího bratra... Od té doby Konstantin – místo otevřeného postoje s knihou v ruce, jímž by zval k četbě svatých textů ve slovanském jazyce – pracoval spíše v ústraní, nerušen kolemjdoucími, na překladu liturgických knih, zatímco jeho bratr Metoděj vytrvale kynul rukou směrem k vrátnici těm, kdo odcházeli z koleje za svými povinnostmi nebo odjížděli třeba na prázdniny.

Teď je však již situace úplně jiná. Člověk přicházející do Nepomucena hned cítí tu změnu. Ale ještě mnohem větší zážitek je potkávat uvnitř lidi, kteří nenechávají ten postoj otevřenosti jen na oněch dvou sochách v atriu...

Výročí

60 let kněžství

23. 12. 1951 Josef Krejčí
23. 12. 1951 Mons. František Rýpar
23. 12. 1951 Mons. Jozef Zlatňanský

50 let kněžství

23. 12. 1961 Mons. Karel Skalický

30 let kněžství

19. 12. 1981 Mons. Karel Simandl

70 let narození

23. 9. 1941 Jozef Rajčák

55 let narození

27. 12. 1956 Jan Bárta

Gratulujeme a přejeme hojnost Božích milostí do dalších let!

Radost z přijetí Boha, Bohočlověka
i člověka vám přejí alumni papežské
koleje svatého Jana Nepomuckého.